

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
Δ'
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ
ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ

6^η μέρα

Ο Θεός δημιουργεί τον άνθρωπο "καθ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν"

Στο τέλος της έκτης ημέρας, ο Θεός δημιουργεί τον άνθρωπο, ο οποίος υπήρξε το τελευταίο και το τελειότερο δημιούργημα του Θεού. Πλάστηκε όταν όλα είχαν ετοιμαστεί, ως κεφαλή και κορωνίδα της κτίσεως. Η ξεχωριστή θέση του ανάμεσα στ' άλλα δημιουργήματα φαίνεται ολοφάνερα σ' όλες τις λεπτομέρειες της πλάσεώς του.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

"ας φτιάξουμε τον άνθρωπο..."

Διαβάζοντας προσεκτικά τη βιβλική διήγηση στο δεύτερο κεφάλαιο, διαπιστώνουμε ομοιότητες με το βιβλικό κείμενο του πρώτου κεφαλαίου, αλλά και μια **σημαντική διαφορά**. Ο συγγραφέας ενώ μέχρι τώρα για την υπόλοιπη δημιουργία χρησιμοποιεί την έκφραση "είπε ο Θεός... και έτσι έγινε", για τη δημιουργία του ανθρώπου αναφέρει "είπε ο Θεός **ας φτιάξουμε τον άνθρωπο...**".

Από τη φράση αυτή γίνεται φανερό πως για τη δημιουργία του ανθρώπου συνεργάστηκαν και τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Είναι αξιοπρόσεκτο ότι στην επόμενη πρόταση αναφέρεται «δημιούργησε». Δηλαδή, ο συγγραφέας επαναλαμβάνει ότι ο Θεός είναι ο δημιουργός και είναι Ένας.

«Ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν»

Με τη λέξη εικόνα, δεν εννοείται η εξωτερική μορφή, αλλά τα θεϊκά χαρίσματα, που πήρε ο άνθρωπος από το Θεό. Τέτοια χαρίσματα είναι η αγάπη, η ελευθερία και όλες οι άλλες αρετές. Δηλαδή ο άνθρωπος μπορεί να σκέφτεται, να αποφασίζει ελεύθερα, να αγαπάει, να συνεργάζεται.

Αν βέβαια ο άνθρωπος καλλιεργήσει αυτά τα χαρίσματα, και μπορεί να το κάνει αφού έχει τη συνεχή βοήθεια του Θεού, τότε ο τρόπος που ζει ο άνθρωπος, θα πλησιάσει, θα μοιάσει με τον τρόπο που ζει ο Θεός, θα μπορούσε να γίνει κατά το δυνατό τέλειος, να γίνει ένας «κατά χάριν» θεός (καθ' ομοίωσιν). Αυτό το ανεκτίμητο χάρισμα, τη δυνατότητα ομοίωσης με το Θεό, ονομάζουν οι Πατέρες της Εκκλησίας «θέωση».

Το κατ' εικόνα το λάβαμε από το Θεό αμέσως, ενώ το καθ' ομοίωση εξαρτάται από εμάς αν το αποκτήσουμε. Όπως το λέει ο Γρηγόριος Νύσσης: «Το να είμαστε κατ' εικόνα Θεού είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της πρώτης δημιουργίας μας. Το καθ' ομοίωση Θεού, όμως, εξαρτάται από τη δική μας θέληση, γιατί υπάρχει μέσα μας σαν δυνατότητα και αποκτιέται όταν ενεργοποιείται»

Η υλική και η πνευματική φύση του ανθρώπου

Γεν. 2,7

Καί έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο από το χώμα της γης και έπειτα φύσηξε στο πρόσωπο πνοή ζωής και έγινε ο άνθρωπος ζωντανή ύπαρξη.

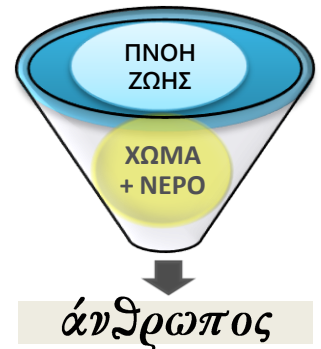
Για τη δημιουργία του ανθρώπου ο Θεός έδειξε ιδιαίτερη φροντίδα και ενδιαφέρον. Για να τον κάνει όμοιο με τον εαυτό Του, δηλαδή του έδωσε ορισμένα χαρίσματα που δεν είχαν τα άλλα δημιουργήματα.

Ο Θεός δεν είπε απλώς να γίνει δε δημιούργησε τον άνθρωπο μόνο με το λόγο Του, όπως έκαμε με τα άλλα κτίσματα, αλλά **έπλασε ο ίδιος** το σώμα του, παίρνοντας **πηλό από τη γη** και το έκαμε έπειτα ζωντανή ύπαρξη φυσώντας μέσα του «πνοή ζωής».

Έτσι το ιδιαίτερο αυτό δημιούργημα Του **υπερέχει** από όλα τα άλλα. Έχει εγκέφαλο και πολύπλοκο νευρικό σύστημα. Το πρόσωπο του παρουσιάζει εξαιρετική αρμονία και χάρη. Είναι ο καθρέφτης της ψυχής του. Η χαρά, η λύπη, η ταραχή, η καλοσύνη κλπ. ζωγραφίζονται σ' αυτό.

Ένα άλλο πλεονέκτημα του είναι η φωνή και η γλώσσα. Με αυτή συνθέτει λέξεις και προτάσεις, εκφράζει νοήματα και συνεννοείται με τούς άλλους ανθρώπους.

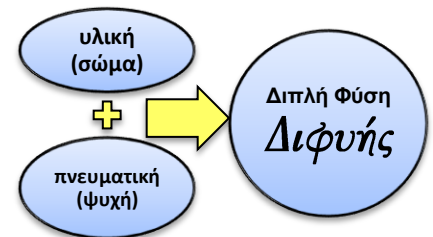
Χωρίς αυτή δε θα μπορούσε να επικοινωνήσει με τους συνανθρώπους του και να δημιουργήσει πολιτισμό.

Η ΨΥΧΗ

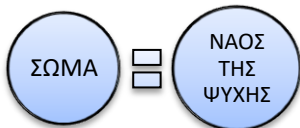
Εκείνο όμως πού έχει μεγαλύτερη σπουδαιότητα και δίνει στον άνθρωπο ανυπολόγιστη αξία είναι η πνοή που φύσηξε μέσα του ο Θεός, δηλαδή η **αθάνατη ψυχή**. Είναι ένα δώρο που μόνο στον άνθρωπο δόθηκε και δείχνει την ιδιαίτερη εύνοια του Θεού σ' αυτόν.

Ο άνθρωπος είναι **διφυής**. Έτσι ως **ψυχοσωματικό δημιούργημα** ο άνθρωπος στέκεται στο μέσο της κτίσεως, ενώνει τον πνευματικό και τον υλικό κόσμο.

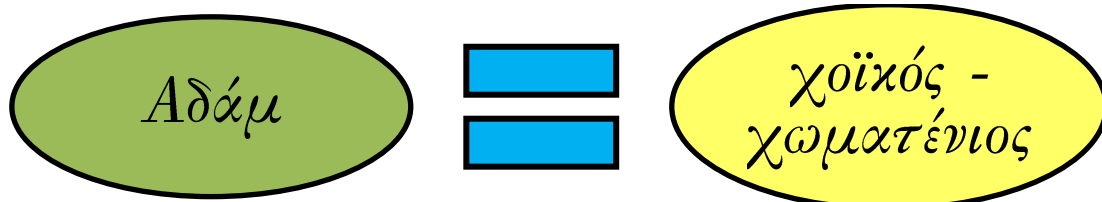
Ο προορισμός του ανθρώπου.

Η θέωση

Τα δύο αυτά συστατικά στοιχεία, το **σώμα** και η **άυλη ψυχή**, είναι στον άνθρωπο ενωμένα σε μια θαυμάσια ενότητα. Τα δύο μαζί, αχώριστα, αποτελούν τον άνθρωπο. **Το σώμα** του, πού βγήκε κυριολεκτικά από τα χέρια του Θεού, είναι πολύτιμο θεικό δώρο και όχι πηγή αμαρτίας και δυστυχίας, όπως νομίζουν μερικοί. **Το σώμα** είναι **όργανο και υπηρέτης της ψυχής**.

Αυτή η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό τον χωρίζει από τα ζώα. Ο άνθρωπος είναι ένα πρόσωπο με λογικό, θέληση και δύναμη και κυρίως πρόσωπο με την δυνατότητα να ενωθεί με τον Θεό.

Γεν. 2,15

... Καί έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο που έπλασε και τον τοποθέτησε στον παράδεισο της τρυφής, για να τον εργάζεται και να τον φυλάγει. ...

ΑΔΑΜ - Ο ΠΡΟΠΑΤΟΡΑΣ

Ο Αδάμ είναι ο **γενάρχης** του ανθρώπινου γένους, Ο προπάτορας, ο πρώτος άνθρωπος, ο Θεός τον τοποθέτησε στον **Παράδεισο**, στον κήπο της Εδέμ όπως ονομάζεται και η τροφή του αποτελούνταν από τους καρπούς των δέντρων

Με τη λέξη «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ» δεν εννοούμε μόνο ένα συγκεκριμένο τόπο, αλλά περισσότερο, έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής. Τον τρόπο ζωής του Θεού. Είναι μία ζωή γεμάτη αγάπη, αρμονία, γαλήνη, ηρεμία, ισότητα και δημοκρατία.

Γεν. 2,15

«Από κάθε δέντρο του παραδείσου μπορείς να τρως ελεύθερα από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού δεν θα φας • γιατί την ημέρα που θα φας απ' αυτό, οπωσδήποτε θα πεθάνεις».

Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

• Με την εντολή αυτή ο Θεός δε θέλει να περιορίσει την ελευθερία του ανθρώπου ούτε να του περιορίσει τη γνώση, αλλά ακριβώς αντίθετα θέλει να του δείξει από τη μια ότι σέβεται την ελευθερία του (τον αφήνει να ν διαλέξει), και από την άλλη ότι τον αγαπά (προειδοποιώντας τον προφυλάσσει).

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

• Δεν υπήρχε βασικά τίποτα κακό στο δέντρο ή στον καρπό του δέντρου, ήταν ένα συνηθισμένο δέντρο. Ο Θεός το τοποθέτησε στον κήπο της Εδέμ για να δώσει στον Αδάμ και στην Εύα μια επιλογή – να Τον υπακούσουν ή να παρακούσουν. .

Η ΕΠΙΛΟΓΗ

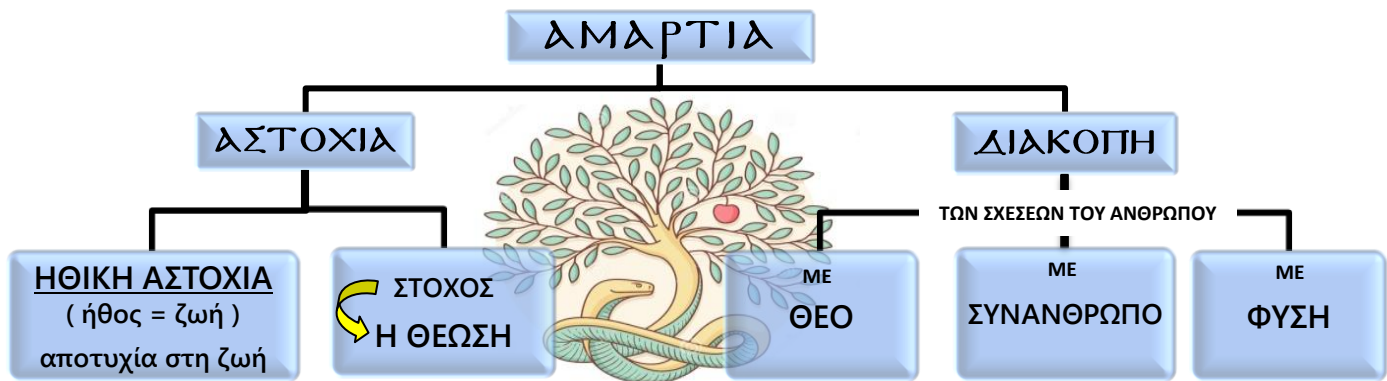
• Αν ο Θεός δεν είχε δώσει στον Αδάμ και στην Εύα επιλογή, θα ήταν απλά ρομπότ, που θα έκαναν ό,τι ήταν προγραμματισμένοι να κάνουν. Ο Θεός δημιούργησε τον Αδάμ και την Εύα να είναι «ελεύθερα» όντα, ικανά να κάνουν επιλογές, ικανά να διαλέγουν ανάμεσα στο καλό και το κακό.

Η αμαρτία της ανυπακοής τους στο Θεό έφερε την αμαρτία και το κακό στον κόσμο και στις ζωές τους. Τρώγοντας από το δέντρο, η πράξη της ανυπακοής ενάντια στο Θεό έδωσε στον Αδάμ και την Εύα τη γνώση του κακού.

Πουθενά ο άνθρωπος δεν παρουσιάζεται «αναγκασμένος» να αμαρτήσει. Εύκολα μπορούσε να αποκρούσει τον πειρασμό.

Ο άνθρωπος με τη συνεργασία του πονηρού φαντάζεται ότι ο Θεός τον έχει εξαπατήσει. Έτσι αρνείται τη συνέχιση της επικοινωνίας με το Θεό και προσπαθεί να πάρει τη θέση Του. (εγωισμός).

Η ελευθερία που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο του έδινε τη δυνατότητα να εξουσιάζει μόνος του τη ζωή του («**ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟ**»), να επιλέγει και να αποφασίζει.

Γεν. 2,19

Καί έπλασε ο Θεός ακόμα από την γη όλα τα ζώα του αγρού και τα πτηνά του ουρανού και τα έφερε στον Αδάμ, για να δεί πως θα τα **ονομάσει...**

Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

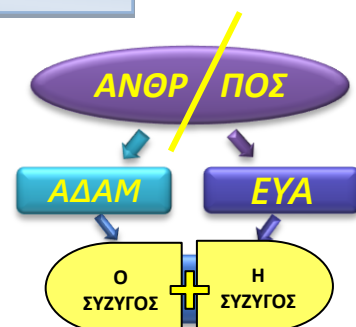

Ευλογώντας τους πρώτους ανθρώπους ο Θεός – και δια μέσου αυτών όλο το ανθρώπινο γένος – έδωσε σ' αυτούς το δικαίωμα να κυριαρχήσουν στη γη και να εξουσιάζουν κι αυτήν και όλα τα όντα που ζουν σ' αυτήν. Η εξουσία αυτή φαίνεται και στην εικόνα της Γραφής, κατά την οποία ο Αδάμ δίνει ονόματα στα ζώα και τα πουλιά.

Γεν. 2, 21 - 21

21 Καί ο Θεός προξένησε βαθύ ύπνο σ' αυτόν και κοιμήθηκε• και έλαβε μία από τις πλευρές του και έκλεισε με σάρκα τον τόπο της 22 και την πλευρά που έλαβε ο Θεός από τον Αδάμ την έκανε γυναίκα και την έφερε σ' αυτόν.

Η ΠΛΑΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

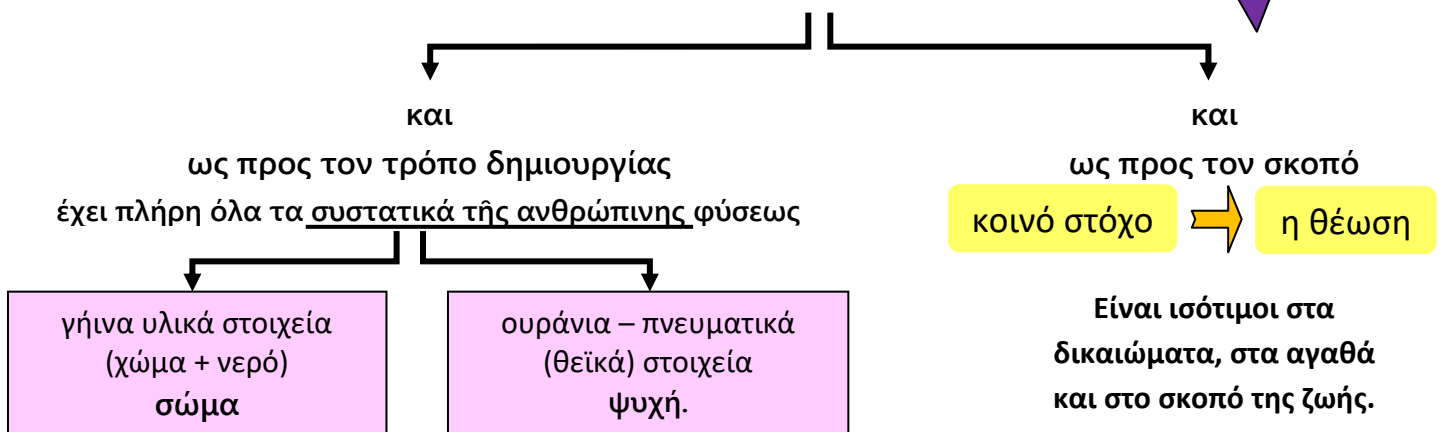
...γι' αυτό θα εγκαταλείψει ο άνθρωπος τον πατέρα του και την μητέρα του και θα προσκολληθεί στην γυναίκα του• και αυτοί θα είναι **μία σάρκα**.

Γεν. 2, 23

«Αυτή τώρα είναι κόκκαλο από τα κόκκαλα μου και σάρκα από την σάρκα μου»

Η φράση αυτή του Αδάμ δηλώνει την **ισότητα** των δύο φύλων

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΙΣΟΤΙΜΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

- * Η δημιουργία της Εύας από την πλευρά του Αδάμ, δηλώνοντας την ισοτιμία των δύο φύλων.
- * Από την πλάση της η γυναίκα δεν είναι κατώτερη από τον άντρα. Δεν υπάρχει κάτι ουσιώδες από τη φυσική ανθρώπινη ιδιοσυστασία που να μην τό έχει και αυτή. **Είναι άρτιος και ολοκληρωμένος άνθρωπος** στο αυτό μετρώ που είναι και ο άντρας.
- * Αλληγορικά λέει στο κείμενο της Γένεσις ότι πήρε μια πλευρά του Αδάμ για να δημιουργήσει τη γυναίκα, και αυτό σημαίνει ότι η γυναίκα πρέπει να στέκει στο πλευρό του άνδρα της. Αλλά αφού η γυναίκα (αλληγορικά) είναι πλευρό του άνδρα, πρέπει ο άνδρας να είναι και αυτός πάντα στο πλευρό της, καθώς η γυναίκα είναι δικό του πλευρό. Και οι δύο είναι ίσοι, γιατί αλληγορικά η γυναίκα είναι πλευρό του άνδρα, δεν είναι ούτε πόδι ή υποπόδιο των ποδών του άλλου ούτε κεφάλι του.
- * Η θέση της γυναίκας στο σχέδιο του Θεού είναι πλέον φανερή. Αυτή θα ήταν ο **σύντροφος** και **συνεργάτης** και **βοηθός** του Αδάμ, όμοιος και ισότιμος με αυτόν, συμμετοχος και **συγκληρονόμος της ουρανίου βασιλείας**. όταν παντρεύονται, πλησιάζει ο ένας τον άλλον, προσεγγίζει ψυχικά και σωματικά ο ένας τον άλλον, και ενώνονται σαν πλευρές, δηλαδή ενώνονται σαν ισάξιοι άνθρωποι. **Ο ένας ανήκει ισάξια στον άλλον και γίνονται ένα σώμα**, χωρίς ο ένας να είναι κεφάλι ή υποπόδιο των ποδών του άλλου. Και μεν λοιπόν η γυναίκα έγινε για τον άνδρα, αλλά το ίδιο ακριβώς έγινε και ο άνδρας για τη γυναίκα. Ο ένας έγινε για τον άλλον, χωρίς τον ένα δεν θα μπορούσε να υπάρχει ο άλλος.
- * Την ισοτιμία του ανδρός και της γυναίκας την δηλώνει και η κοινή ονομασία τους (στιχ. 23).

... «'Αδάμ, πού εί;»

Η παρακοή των πρωτοπλάστων
Η πτώση των πρωτοπλάστων

Έτσι ο Αδάμ με την Εύα, τριγυρισμένοι απ' όλα τα καλά, πού τους χάρισε ο Θεός, ζούσαν ευτυχισμένοι μέσα στον Παράδεισο. Κι έτσι θα περνούσαν παντοτινά, αν ο πανούργος Διάβολος δεν έβλεπε τη μεγάλη ευτυχία των πρωτόπλαστων και δεν τους ζηλοφθονούσε.

Ο πονηρός που ζήλευε την ευτυχία των πρωτοπλάστων, αποφάσισε να τους καταστρέψει. Μεταμορφώθηκε λοιπόν σε φίδι και πήγε στην Εύα.

-«Εύα, της λέει, αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;»

-Η Εύα του απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μη γίνουμε θνητοί».

- Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα γίνετε θνητοί. Όμως ο Θεός σας το απαγόρευσε, γιατί ξέρει ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε θεοί και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό. Λοιπόν, μην ακούτε, αλλά φάτε απ' αυτόν τον καρπό, να δείτε τι ωραίος που είναι».

Η Εύα ξεγελάστηκε έτσι από τον πονηρό, κοίταξε το δέντρο της γνώσεως και είδε ότι ήταν ωραίο, οι καρποί του της φάνηκαν ελκυστικοί και της γεννήθηκε η επιθυμία να κόψει και να φάει. Η επιθυμία αυτή έγινε τόσο έντονη, πού την έκαμε να ξεχάσει την εντολή του Θεού. Έφαγε από τους καρπούς εκείνου του δέντρου και έδωσε και στον

άντρα της που έφαγε και αυτός.

Τότε κάτι άλλαξε, σαν να άνοιξαν τα μάτια τους και είδαν πράγματα που δεν έβλεπαν πριν. Ξαφνικά διαπίστωσαν ότι ήταν **γυμνοί**. Αυτή η κατάσταση, που δεν τους προκαλούσε πριν καμιά **ντροπή**, τώρα τους ήταν ανυπόφορη. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν ενδύματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους.

Οι πρωτόπλαστοι άκουσαν το Θεό που περπατούσε στον κήπο και κρύφτηκαν... Τότε ο Θεός που είδε την παρακοή τους, φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «Αδάμ, πού είσαι;»

ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΣΩΣΤΗ (ΚΑΛΗ) ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥΣ (ΤΟΥ ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ) ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ.

Το προπατορικό αμάρτημα, λοιπόν, αμαύρωσε και έφθειρε το «κατ' εικόνα». Έτσι, ο νους και η βούληση του ανθρώπου από τον Θεό και τα θεία πράγματα στράφηκαν αντίστοιχα στην ύλη (είδωλα) και στο κακό (αμαρτία). Η ανθρώπινη φύση γυμνώθηκε από τα πνευματικά χαρίσματα με τα οποία την είχε προικίσει ο Θεός. Το σώμα έχασε την **αθανασία** του. Η ψυχή **κυριαρχήθηκε** από άτακτες ορμές και πάθη. Διακόπηκε η κοινωνία του ανθρώπου με τον Πλάστη του και **διαταράχθηκε η σχέση του με τη φυσική κτίση**, η οποία, μολονότι αμέτοχη στο προπατορικό αμάρτημα, από τη στιγμή που ο βασιλιάς της έγινε φθαρτός και θνητός, με παραχώρηση του Θεού υποτάχθηκε στην ίδια κατάσταση της φθοράς και του θανάτου

Η ΕΡΩΤΗΣΗ: «Ἀδάμ, ποῦ εἶ;»;

Ποιός ρωτάει;

Ο Θεός. Γιατί ρωτάει;

Αφού γνωρίσει που είναι ο Αδάμ και μάλιστα γνωρίζει τί έχει συμβεί. Γιατί κάνει τον ανήξερο;

Ο διάβολος κατόρθωσε **πρώτα**, να τους πείσει ότι ο Θεός είναι κακός, δεν θέλει το καλό τους, θέλει να τους στερήσει την θέωση, και **δεύτερο** ότι οφείλουν να κατακτήσουν τη θέωση μόνοι τους, με τις δικιές τους αποκλειστικά ενέργειες, και ας είναι αντίθετες με το θέλημα του Θεού. Και **τρίτο**, με την αποδοχή της διαβολής και της πονηριάς αυτής, έκανε τους ανθρώπους να απιστήσουν, να χάσουν την εμπιστοσύνη τους, να ψυχρανθούν με τον θεό, και να απομονωθούν έτσι με την θέλησή τους.

* Δεν είχε τίποτε το άγριο η φωνή του Θεού. Τίποτε το απάνθρωπο και το αυστηρό.

* Ήταν μια προσπάθεια να τους **συνεφέρει** πριν είναι πολύ αργά. Να τους κάνει να **συνειδητοποιήσουν** το λάθος τους και να τους καλέσει σε **μετάνοια**.

* Η αλλοίωση που προέκυψε αφορούσε μόνο τους ανθρώπους. Καμία αλλοίωση δεν έγινε στον Θεό, καμιά ελάττωση της αγάπης του Θεού, καμιά ψύχρανση. Το κακό έγινε στις καρδιές των ανθρώπων. Ο Θεός δεν είναι τιμωρός και εκδικητικός. Δεν ήρθε για να τιμωρήσει και να εκδικηθεί.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ:
Γεν. 3, 10

«τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην»;

Που εἶσαι πλάσμα τον χειρῶν μου, που εἶσαι φίλε μου, που εἶσαι Αδάμ;

*Γιατί **φοβήθηκες** Αυτόν που σ' έπλασε;*

Τι το τρομακτικό είδες και άκουσες σε Αυτόν που σε ευεργέτησε με τόσα αγαθά και σε τίμησε με τόση τιμή;

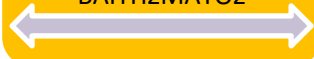
Γιατί πίστεψες τα λόγια του διαβόλου; Γιατί τον εμπιστεύτηκες;

- * Η αμαρτία έκλεισε τις καρδιές των ανθρώπων στη Χάρη του Θεού τους έκανε να γυμνωθούν από τη Θεία Ενέργεια και τη Προστασία, που τους σκέπαζε σαν ρούχο άφθαρτο και ασύγκριτο. Έτσι οι πρωτόπλαστοι έβγαλαν από πάνω τους το ρούχο της Χάριτος που φορούσαν. Όταν έφαγαν από το ξύλο της γνώσεως και άνοιξαν τα μάτια τους, είδαν την πραγματικότητα, είδαν ότι ήταν γυμνοί - απροστάτευτοι.
- * Το ρούχο αυτό, την Χάρη του Θεού που τους έλειψε, το αντικατέστησαν με «φύλλα συκής», που τα «έρασαν» οι ίδιοι με τα χέρια τους, με τις δικιές τους ανθρώπινες προσπάθειες.
- * Οι πρωτόπλαστοι φοβούνται πλέον και δεν τον θέλουν, **απεκδύθηκαν** τον Θεό.

«Ένδυμα αθανασίας», καλύπτει την ατιμία της γύμνωσης που ολοκληρώθηκε από την αμαρτία. Για την Εκκλησία είναι ένα σημαντικό γεγονός. Είναι η είσοδος ενός ακόμη ανθρώπου στην κοινωνία του Θεού. Με το βάπτισμα του ο άνθρωπος αποβάλλει το προπατορικό αμάρτημα τη θνητή του φύση και του δίνεται η δυνατότητα της αφθαρσίας

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ
ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ

*« ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε,
Χριστὸν ἐνεδύσασθε »*

Τα λόγια αυτά σημαίνουν πως αυτός που βαπτίστηκε απαλλάχτηκε από την προπατορική αμαρτία, απέβαλε τη θνητή του φύση και ντύθηκε το άφθαρτο και αθάνατο ένδυμα του Χριστού. Έτσι, το Βάπτισμα δεν είναι μόνο λουτρό που καθαρίζει, αλλά «λουτρό παλιγγενεσίας» δηλαδή αναγέννησης, νέας δημιουργίας. Αναγέννηση για την ψυχή. Ένδυμα φωτεινό.

Η ΠΤΩΣΗ.

ΤΙ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ «ΠΤΩΣΗ» ; Το πέσιμο του ανθρώπου από ψηλά-από ένα ψηλό επίπεδο επικοινωνίας με τον Θεό, κάτω σε ένα χαμηλότερο επίπεδο επικοινωνίας με τον διάβολο. Επειδή το προπατορικό αμάρτημα οδήγησε τους πρωτοπλάστους από το επίπεδο κοινωνίας με τον Θεό στο επίπεδο επικοινωνίας με τον διάβολο ονομάζεται «πτώση».

Η ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟΥ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Αλλά η βαθύτερη σημασία του προπατορικού αμαρτήματος είναι η αποκήρυξη του Θεού, η αποστροφή προς το Θεό και η στρόφη του ανθρώπου προς τον εαυτό του, προς το εγώ του, επομένως είναι ένας άκρατος και τρομερός εγωισμός.

Η παράβαση του ανθρώπου και η πτώση ήταν προσπάθεια να αποτινάξει την κηδεμονία και την εξάρτησή του από το Θεό. Με το να υπακούσει στο διάβολο ο άνθρωπος και να πράξει ότι ο δόλιος εκείνος του υπέδειξε είναι σαν να έλεγε στο Θεό. Δεν έχω την ανάγκη σου. Θα ζήσω μόνος μου, αυτοτελής και ανεξάρτητος. Η καθοδήγηση και η προστασία σου δεν μου χρειάζεται. Είμαι ικανός εγώ, μόνος εγώ, χωρίς εσένα να ζήσω και να μεγαλουργήσω. Τι μου χρειάζεσαι συ;

Επομένως η πρώτη εκείνη αμαρτία ήταν απιστία στο Θεό και εμπιστοσύνη στον εαυτό του, στο εγώ του και στο διάβολο· ήταν μια πράξη κατά της θείας μεγαλειότητας· ήταν αχαριστία και αγνωμοσύνη προς τον ευεργέτη Δημιουργό και Πατέρα· ήταν επανάσταση και ανταρσία κατά του Θεού του Παντοκράτορος. Ήταν, τέλος, ύβρις, και περιφρόνηση και προσβολή και βλασφημία κατά του Αγίου, του ουρανίου βασιλέως. Αυτή είναι η βαθειά έννοια και σημασία του προπατορικού αμαρτήματος. Υπήρξε διαστροφή του ανθρώπου και αποκήρυξη του Θεού. Γι' αυτό και έπεσε ο άνθρωπος και η πτώση του ήταν μεγάλη.

α) Ο Πνευματικός Θάνατος

Δηλαδή ο τέλειος χωρισμός του ανθρώπου από το Θεό, και επομένως η απογύμνωσή του από κάθε ευθύτητα και καλοσύνη, η ερήμωση της ψυχής του από κάθε αρετή και αγιότητα και η ερήμωση της ζωής του από κάθε χαρά, ειρήνη και ανάπαυση, αφού ο Θεός είναι η πηγή και ο χορηγός όλων αυτών των πνευματικών αγαθών και τα απολαμβάνει μόνο ο ενωμένος με το Θεό. Ο άνθρωπος απομακρύνθηκε από την πηγή των αγαθών. Στέρειψε γι' αυτόν η πηγή αυτή και ο άνθρωπος έμεινε έρημος και γυμνός από κάθε καλό.

β) Ο Σωματικός Θάνατος

Πρώτα ο πνευματικός θάνατος και ακολούθως ο σωματικός θάνατος, ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα και η φθορά και διάλυση του σώματος. Αυτός ο θάνατος δεν επήλθε ευθύς αμέσως με την πτώση, αλλά ύστερα από πολλά έτη. Με φρίκη και αποτροπιασμό αντίκρισε και δοκίμασε ο άνθρωπος το σωματικό θάνατο.

γ) Αμαύρωση του «κατ' εικόνα»

Ο σκοτισμός του νου και η διαφθορά και εξαχρείωση της καρδιάς

Με το προπατορικό αμάρτημα έχουμε την αλλοίωση και την συντριβή της θείας εικόνας, του «κατ' εικόνα» που έδωσε ως πρώτο και κύριο χάρισμα ο Θεός στον άνθρωπο. Και δεν εξαφανίστηκε βέβαια τελείως η θεία εικόνα από τον άνθρωπο, αμαυρώθηκε όμως τόσο, ώστε να σκοτισθεί ο νους του ανθρώπου και να μην μπορεί να διακρίνει εύκολα το καλό από το κακό, αλλά να τα συγχέει πολλές φορές και να περιέρχεται σε σύγχυση τρομερή ως προς τη διάκριση καλού και κακού.

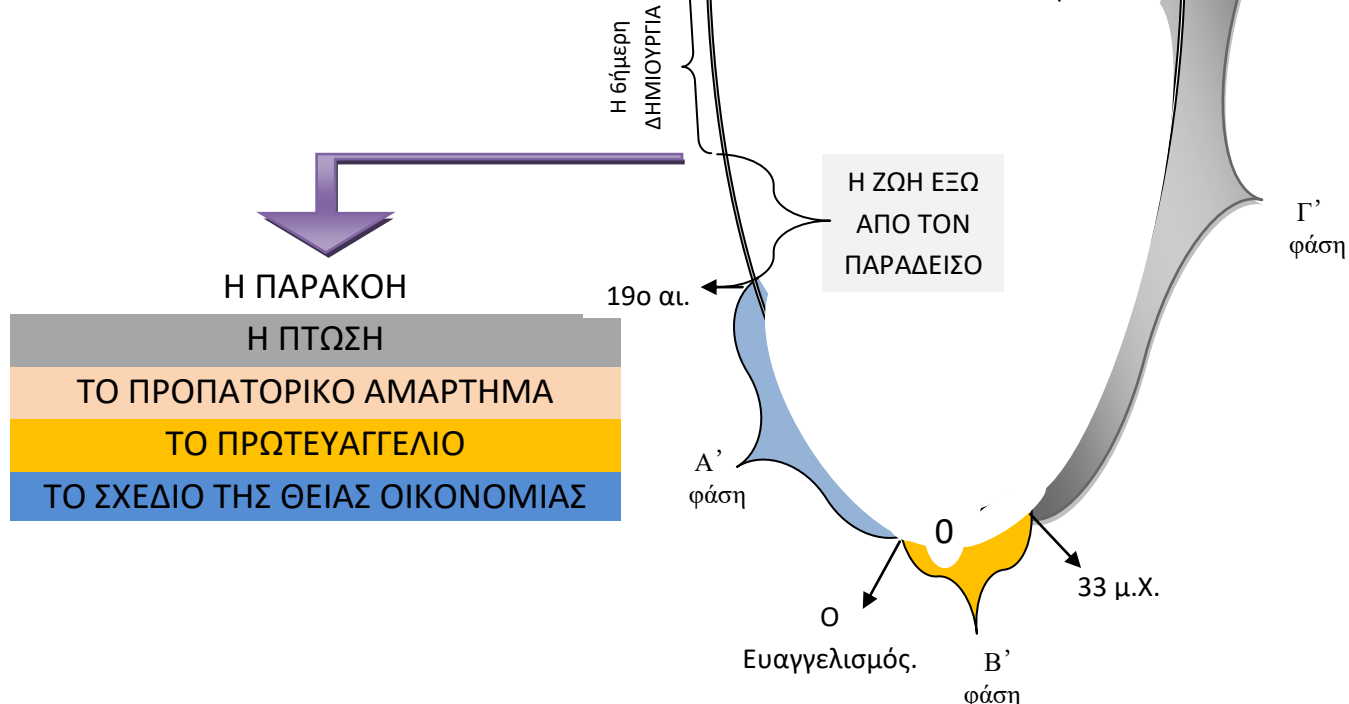
Ακόμη επήλθε και τούτο το μεγάλο κακό· να διαφθαρεί και πονηρευτεί η καρδιά του, ώστε τα πονηρά να επιθυμεί και σε αυτά να ευχαριστείται.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Ο πνευματικός θάνατος. Έχασαν την επικοινωνία με τον Θεό. Έχασαν τον παράδεισο.
2. Ο σωματικός θάνατος.
Ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα.
3. Αμαύρωση του «κατ' εικόνα». Έχασαν την αθωότητά τους.
4. Γνώρισαν την φθορά και τον θάνατο, τον πόνο και την λύπη.
5. Χάλασαν τη σχέση τους μεταξύ τους. Έγιναν ατομιστές – εγωιστές
6. Χάλασαν τη σχέση τους με την φύση, η οποία πλέον γίνεται απειλητική.

Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

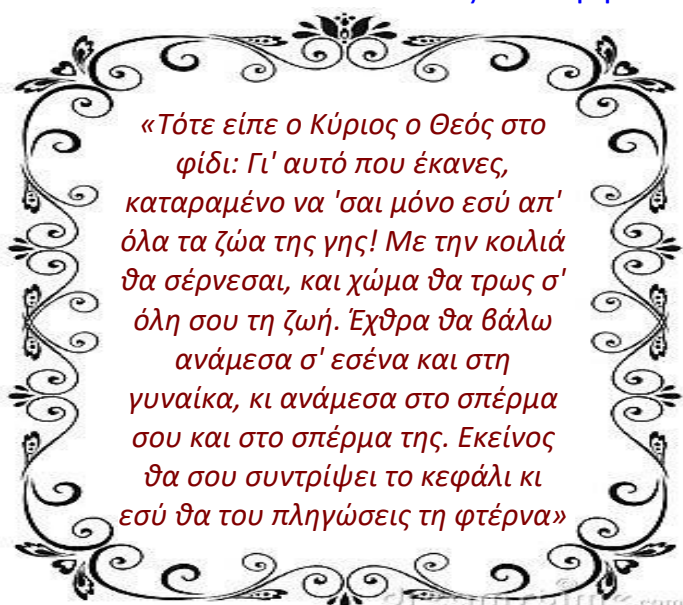

Η αγάπη του Θεού στον αποξενωμένο άνθρωπο

Ο Θεός, βέβαια, δεν έπαψε να αγαπά τον άνθρωπο και μετά την αποξένωση του. Βλέπει το πλάσμα, που δημιούργησε με τόση φροντίδα και αγάπη, να γυμνώνεται από την πρώτη του δόξα, να ταπεινώνεται και να παραδίνεται στη θλίψη και στο θάνατο. Μπορεί ο άνθρωπος να αρνήθηκε το Θεό, όμως ο Θεός δεν αρνιέται το πλάσμα Του. Η αγάπη Του βρίσκει τρόπο να μην αφήσει τον άνθρωπο χωρίς ελπίδα. Η υπόσχεση που δίνει ο Θεός στον άνθρωπο μπορεί να τον στηρίξει στη δυσβάσταχτη σκλαβιά του, ώπου να έρθει ή ώρα να ελευθερωθεί από τα δεσμά της αμαρτίας.

Το πρωτευαγγέλιο Γεν. 3. 14-15

Ο Θεός δεν αφήνει τον άνθρωπο χωρίς ελπίδα

Αυτά τα λόγια που είπε ο Θεός στο διάβολο αυτή την τραγική για τους πρωτόπλαστους στιγμή είναι, σύμφωνα με την εκκλησιαστική μας παράδοση, το πρώτο χαρμόσυνο άγγελμα, το πρώτο Ευαγγέλιο (Πρωτευαγγέλιο) της σωτηρίας του ανθρώπου. Προαναγγέλλει τον ερχομό στον κόσμο του Ιησού Χριστού, που, με την απόλυτη υπακοή στο θέλημα του Θεού Πατέρα Του, τη διδασκαλία, τα θαύματα Του, τα άγια Πάθη Του και την Ανάσταση Του, σύντριψε τη δύναμη του διαβόλου.

Ο ΝΕΟΣ ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΕΥΑ

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο νέος Αδάμ που έρχεται στον κόσμο, σαρκώνεται και γίνεται άνθρωπος, αλλά για να σώσει τελικά τον άνθρωπο από την φθορά και τον θάνατο. Έρχεται μαζί με την νέα Εύα, την Παναγία Μητέρα. Ο νέος Αδάμ και η νέα Εύα θα κάνουν τα πάντα για να ξανά δώσουν πάλι στον άνθρωπο τον χαμένο παράδεισο. Γι' αυτό θα κάνουν ακριβώς τα αντίθετα από τους πρώτους. Δηλαδή ο Αδάμ δεν υπάκουσε τον Θεό ούτε πίστεψε αλλά ούτε και τον εμπιστεύτηκε αλλά λόγω του εγωισμού του απομακρύνθηκε από τον Παράδεισο. Ενώ αντίθετα ο νέος

Αδάμ υπακούει στο θέλημα του Πατρός, ταπεινώνεται - «κενούται», αδειάζει, αφήνει τα μεγαλεία και τη δόξα του, γίνεται μικρός, ταπεινός. Επίσης η νέα Εύα (η Θεοτόκος) δηλώνει την πίστη, την εμπιστοσύνη, την αφοσίωσή της στον Θεό. Κάτι που δεν έκανε η Εύα, που έχασε την πίστη, την εμπιστοσύνη, την αφοσίωσή της στον Θεό και εμπιστεύτηκε - πίστεψε το φίδι.

Το σχέδιο της Θείας Οικονομίας

Μετά τα γεγονότα της πτώσης και την απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό, ο αγαθός Θεός δεν εγκατέλειψε τον άνθρωπο, αλλά του έδωσε την ευκαιρία να αγωνιστεί για τη σωτηρία του από τη φθορά και το θάνατο. Του πρόσφερε μια ελπιδοφόρα υπόσχεση για λύτρωση και σωτηρία. Πρόκειται για μια προσπάθεια να γεφυρωθεί η χλώδης απόσταση μεταξύ Θεού και ανθρώπου.

Σχέδιο της θείας Οικονομίας ονομάζουμε το σχέδιο του Θεού να επαναφέρει τον άνθρωπο πίσω στον Παράδεισο, το σχέδιο της σωτηρίας που εφαρμόστηκε σταδιακά.

Τρεις είναι οι φάσεις του σχεδίου αυτού.

1. Πρώτη φάση, η περίοδος της προετοιμασίας, ξεκινά με τον Αβραάμ και τους Πατριάρχες και καταλήγει με τον ερχομό του Μεσσία.
2. Δεύτερη φάση αρχίζει με την έλευση του Μεσσία, τη ζωή, τη διδασκαλία, τα θαύματα, το θείο Πάθος, τη σταύρωση και ολοκληρώνεται με την Ανάστασή Του. Και
3. Τρίτη φάση, αρχίζει την ημέρα της Πεντηκοστής με την ίδρυση της Εκκλησίας από τους Αποστόλους και θα ολοκληρωθεί στα έσχατα κατά τη δευτέρα έλευση και παρουσία του Χριστού στον κόσμο.